

които се обвяти съ мушема намазана съ масло и бие твърдѣ много на далече близо около 1200 раскрача, гдѣто тѣзи пушки, когато се съставяло опълчението въ Влашко на Плоещь, били имъ се испратени въ подарокъ отъ Славянския Комитетъ изъ Москва. Разказва ни още, че ний както трѣбва не сме се били за да си отмѣстяваме въ боя на Турцитѣ съ патрони, които като ги потърсиме за бой, все ни избѣгватъ, освѣнъ по една малка битка при Свищовъ, Търново, Хавниго и Казанлъкъ, срѣщу която ниемогъх да устоятъ. П. Доню му възрази, както и до е то до сега тѣй било; но отсега много заплашватъ съ Турцитѣ изъ селата че правили пакости и убийства, щото сега какво ще се правимъ? — Той му каза: че на ли за туй сме дошли тука, или да отървемъ, или да ни избиятъ, разбира се царство ще се привзема дѣдо поне, дордѣ не станатъ тия работи ниеможе. Слѣдъ туй приказвахми още за много работи, но тѣй като врѣмето зе да приближава за вечерня, поиъ Доню ме покани да си идемъ, че утрѣ пакъ щемъ дѣ да ги обиколимъ и да си поприказваме, гдѣто човѣка се благодарни и ни испрати. — Кога тръгнахме видѣхме всичкитѣ войски и много навалица изъ нхтѣтъ, да се прибиратъ селата къмъ града, щото най-сѣтнѣ оставихме отреденитѣ солдати да дирятъ измежду приходящитѣ съмнителни и несъмнителни лица, което е тѣхна работа спорядъ закона имъ задържанieto въ цѣпъ и се върнахме. Слѣдъ завръщането ни, той отиде къмъ черковата, азъ си отидохъ у дома дѣто майка ми не ме пускаше да ходя, като ме глѣдаше въ очитѣ улашена, стой тука ми викаше тя; ела да ти се понарадвамъ, че това врѣме е много опасно, то че не е завѣрваше какво ще станемъ и какво има още да ся случи, защото войската е малко, а пакъ Турцитѣ бѣгатъ ноцѣ въ Едирне и разказватъ на тѣхнитѣ си, които не се (каилъ) задоволни да дойде Българинѣтъ (Руситѣ) тукъ като въ Ески-Заара градъ; та бѣхъ принуденъ да сторя волята на майка си, стояхъ до вечерьта у дома, а пакъ часа къмъ 11 по турски дойдохъ ни гостие, П. Иванчо Карабуруница п. Евангелъ и П. Доню, пихме по едно двѣ кафета, поприказвахме